

GÖZLEM ve YORUM

Sacdan eşya yapımı ile uğraşan zanaatkarlarımızın sayısı çok azalmıştır. İstanbul ili sınırları içerisinde de belirli semtlerde toplanmış olan bu kişilerin sayısında günden güne bir azalma söz konusu olmuştur. Bu azalmada teknolojinin ve özellikle de makineleşmenin getirdiği bir takım gelişmelerin rolünü gözardı etmememiz gerekmektedir.

Mangal yapımını incelemeye karar verince bu işle ilgilenenlerin sayısının az olması beni düşündürmüştü. Bu iş kolu ve bu kolda çalışanlar belki de nesli tükenmekte olan bir zanaatın son temsilcileri durumundaydılar.

Yüzyıllar boyunca geçirdiği değişim sonucu hem ebatları hem de işlevi değişen mangalla ilgili olarak yapmış olduğum kaynak araştırmasında bazı eserler de adının bile geçmediğini gördüm. Kültürümüzün bir parçası olarak kabul edebileceğimiz bu eşya önce kitaplarımızdan çıkmaya başlamıştı. Belki de birkaç sene sonra hayatımızdaki fonksiyonunun da yitirip ileride müzelerdeki yerini alacaktı.

Hiçbir zaman unutmamalıyız ki bir millet onunla birlikte gelişenlerle büyür, kültürel açıdan zenginleşir. O hazineden eksilen bir parça belki o an önemsiz gibi görünecektir. Fakat ileride hakkında bak eskiden böyle bir şeyi kullanırlarmış denecektir. Fakat çoktan iş işten geçmiş olacaktır. Bizlerin kültürünün bir parçası olan bu tür zanaatların varlığını koruyarak tarih sahnesinden silinmelerine engel olmak bizlerin başlıca görevi olmalıdır.